

Nguyễn Ước Đêm Giao Thừa

Sôi Ngọc

Im đúng số bàn, tôi nép mình ngồi vào chỗ để đừng làm phiền những người đang lắng tai nghe người MC bắt đầu chương trình gây quỹ cho những người kém may mắn vào mùa Giáng Sinh tại quê hương thứ hai của chúng tôi. Tiếng vỗ tay rào rạt vang lên khi cô MC vừa dứt lời, tôi quay sang trái cùng lúc với cặp mắt của chị ấy cũng nhìn tôi như thôi miên, rồi cả hai chúng tôi cảm động vỡ òa vui sướng, ôm chầm lấy nhau:

- Linh!... Linh phải không?
- Cũng đã trên 30 năm mình không gặp lại nhau rồi Uyên nhỉ!...

Linh giới thiệu đây là chồng của Linh. Tôi gật đầu chào người đàn ông bên cạnh cô bạn gái. Tôi nhớ đã đi dự đám cưới của Linh cách đây 35 năm, Linh lấy chồng rất sớm khi chúng tôi vừa xong trung học, và hình như khuôn mặt của người này không giống người mà tôi đã từng thấy trong ngày đám cưới của nàng, vả lại có phần trẻ hơn khá nhiều.

Chúng tôi vừa ăn uống, nghe nhạc, tâm sự kể lể những gì đã làm trong 30 năm qua. Bây giờ cả hai đưa đầu về hưu ở tuổi 60 để còn sức khỏe thực hiện những điều mình ao ước bấy lâu nay. Khi Tuệ, chồng của Linh xin phép ra ngoài gặp mấy người bạn ngồi ở bàn cuối phòng để nhậu nhẹt với nhau, Linh mới khều tôi:

- Uyên không nhận ra... ông xã mình... không phải là người Uyên đã gặp cách đây 35 năm.
- Mình... biết là không phải người trước rồi, nhưng chưa dám hỏi!

Khuôn mặt Linh trở nên buồn, xa xăm:

- Không biết mình có phải là người cao số không đó Uyên! Đây là người thứ... tư của mình rồi đó!
- Người thứ tư?
- Nói nhỏ thôi chứ, muốn cho cả phòng này biết hay sao!
- Ừm! Xin lỗi nhé, mình... hơi giật mình!... Anh có vẻ trẻ tuổi?
- Người đầu tiên là anh Tuấn như Uyên biết đó, hồi đó mình lấy nhau nhanh quá, không kịp tìm hiểu, thật ra mình chỉ muốn ra khỏi nhà ba mẹ, tránh sự kìm kẹp khó tính của ba, nên lấy đại Tuấn, hơn mình có 2 tuổi, cũng mới lớn nên còn ham chơi, không có bổn phận với gia đình, cũng may tụi mình không có con. Rồi chia tay. Người thứ hai thì tụi này đều rất yêu nhau, nhưng về làm dâu không hợp tí nào với gia đình chồng, họ còn khó hơn ba mẹ mình nữa, chồng thì lại nghe lời mẹ của anh, mình cứ phải khóc ngày đêm vì tủi thân, anh thì phải giằng co giữa mẹ và vợ... Tụi mình lại ly dị. Vì kinh nghiệm hai lần đầu, nên người thứ ba mình đã bằng lòng với một ông lớn hơn mình đến 15 tuổi, để được yêu thương chiều chuộng, vật chất không thiếu, con cái ổng đã lớn hết, mình không có trách nhiệm, nhưng ông ấy lại gia trưởng vô cùng, ổng nói điều gì cũng bắt mình phải làm theo, mình không được có ý kiến gì cả, như con chim sống trong chiếc lồng sơn son thếp vàng, vài năm đầu mình còn nhịn, nhưng đến năm thứ năm thì mình hết chịu nổi... Mình lại chủ động làm đơn! Ai cũng có một đời để sống, tại sao lại phải đày đọa mình quá. Mình chán ngán số phận, định ở vậy luôn nhưng 3 năm sau, thì gặp Tuệ... Tuệ là người thứ tư, mình thấy không có gì là hoàn hảo cả nhưng hai tụi mình rất hợp về bất cứ điều gì, đi chơi, party, nhảy nhót, không thích có con nhỏ, làm bếp cả hai đưa cùng làm, ban đầu còn gọi mình bằng chị, Tuệ rất chiều mình, mình nghĩ chỉ là bạn đi chơi cùng thôi...
- Tôi ngắt lời bạn:
- Hợp nhau là chính Linh ơi, có giàu sang cách mấy, sống gia trưởng cũng không thể nào bền lâu được, Uyên thấy hai bạn xứng đôi lắm!
- Nhưng mà Linh hơi buồn một điều...
- Điều gì mà cứ úp mở từ nãy giờ vậy?
- Anh nhỏ hơn mình đến 5 tuổi lận đó! Đã thế cái bề ngoài trẻ trung, galant lắm nên nhiều cô "lăm le," mình cứ phải "để mắt" đó, nên cũng khổ!
- Trời ơi sống mà không tin nhau 100%, cứ phải canh me thì khổ lắm đó nhen.
- Bởi vậy nên mình cứ sợ mình già nhanh hơn ổng đó. Uyên có thấy điều đó khi mới gặp mình với ổng không?

Trong lòng tôi cũng cảm thấy Tuệ trẻ hơn Linh, nhưng không muốn làm bạn buồn, tôi trấn an:

- Linh trẻ trung năng động, không thấy già chút nào, hồi xưa và bây giờ Linh không thay đổi gì hết đó, nên khi gặp là Uyên nhận ra ngay, chứng tỏ đâu có già tí nào đâu!

Linh hớn hờ vui tươi ngay:

- Phụ nữ mau già hơn đàn ông, lại thêm lo lắng nữa thì chẳng bao lâu sẽ thành "chị hai." Uyên biết không, hôm nọ tụi mình đi vô tiệm ăn phở, ổng vô trước mình để giữ chỗ, cô receptionist ở nhà hàng

hỏi ảnh “*anh đi một mình hả?*” đến khi mình vừa bước vô thì cổ hỏi “*cô ơi, cho cháu biết cô có làm reservation chưa?*” chứng tỏ là cô gái đó thấy ông trẻ, gọi ông là anh mà gọi mình bằng cô lộn đó, chứng tỏ mình già hơn ông, bữa đó đi ăn mà mình không vui.

- Haha Linh thiệt tức cười đó nhen, có gì mà buồn chứ, nhiều khi mình không sửa soạn, ra đường gặp người quen, họ nhận không ra luôn vì họ quen nhìn mình trong party với mái tóc chải bông bông, lông mi giả dài ngoằn cong vút, đôi môi bóng lộn đỏ chót, nước hoa thơm lừng, chả lẽ đi chợ mình cũng phải giữ hình ảnh lộng lẫy như trong party hay sao chứ, thôi kệ đi, có lúc này lúc kia chứ!
- Không hiểu sao mình vẫn cứ không kệ được! Mình biết lấy chồng trẻ là phải canh chừng, phải vật vã đau khổ tưởng tượng lung tung khi ông đi làm về trễ, phải nhìn nét mặt vui buồn của ông mỗi bữa cơm ngon dở ra sao, mình cảm thấy như mình phải “phấn đấu” gấp đôi so với những người trước, nhiều lúc mình lên giường nằm mà thấy mệt cả người...
- Ủa sao Linh nói là hai vợ chồng hợp nhau lắm mà bây giờ có vẻ bi quan thế?
- Đã nói là mình hay suy nghĩ mà! Ông rất chiều mình. Nhưng dù gì mình cũng đã trải qua 4 đời chồng rồi, nên hể ông đối xử với mình có một chút gì là mình “nhạy cảm” liền; hay nhiều khi mình cứ nghi oan cho ông... hông biết chừng!

Mùa xuân Linh nhí nhảnh hiện ra trước mặt chúng tôi với những chiếc váy ngắn trẻ trung, ôm sát thân hình, đầu tóc cột những chiếc ruban nơ mà cho tiền tôi cũng không dám cột! Linh phải đi tập gym mỗi ngày để giữ thân hình luôn rắn chắc gọn gàng, ba vòng đều ra đấy, nàng muốn làm cho mình trẻ lại để hợp với người chồng luôn yêu đời và yêu người ấy. Nàng khoe những tấm hình chụp nằm lăn trên những sườn đồi cỏ dại đầy hoa thật đẹp, lãng mạn mà khi nhìn, tôi tưởng mình phải là bà ngoại của lũ trẻ ấy, tuy tôi cũng ngang bằng tuổi nàng! Những hành động đó thật tự nhiên chỉ dành cho lứa tuổi hồi xuân, mộng mơ.

Tôi vui với niềm vui của bạn, hòa vào với niềm hạnh phúc của nàng, thầm nghĩ họ giỏi quá, biết cách sống, chỉ có tôi là tự ti mặc cảm già nua với số tuổi 60 của mình, không dám sống thực với đời, họ tận hưởng hạnh phúc giữa thiên nhiên mà chẳng mang chút mặc cảm tuổi tác, họ thật biết hưởng thụ!

Thi thoảng, tôi an ủi bạn mỗi khi nàng than:

- Mi có thấy gò má ta cao không? Nếu không thì sao ta lại cao số thế? Ta nghĩ nếu có dịp sẽ đi gọt gò má để không bị cao số nữa!
- Ở bên đây người ta không sợ cao số đâu, mà chỉ sợ lấy không đúng người, ở cả đời với một người mình không yêu hoặc bị bạo hành ức hiếp mới sợ, chứ không hợp thì lấy người khác có sao đâu, chuyện bình thường mà!
- Nhưng tại sao có những người chỉ có một chồng một vợ thôi, chứ có ai đến 4 đời đâu chứ! Ta nghĩ mà tủi thân.
- Có nhiều khi mình mua vài chiếc áo vẫn không vừa ý, phải đến cái thứ năm, thứ sáu mới đúng ý mình về màu sắc, kiểu cạp, cho nên lấy chồng/vợ cũng vậy thôi, chưa đủ duyên để gặp người trong mộng, mi đừng tự trách làm gì, miễn sao cuối đời mình sống hạnh phúc bên người hợp với mình mới gọi là cuộc sống thành công viên mãn của đời người đó.

Khi bên ngoài mùa tuyết trắng phủ đầy trên những cây thông xanh, những giọt mưa đá đọng lại trên những cành cây khô trụi lá như những hạt kim cương long lanh giữa mùa đông, mọi người ra đường phải trùm kín mít như những con robot biết đi; tháng hai còn rất lạnh ở quê hương thứ hai, nhưng đó là mùa xuân tươi trẻ của những người Châu Á, tháng của Tết Nguyên Đán năm Bính Ngọ 2026, mùa lễ lộc, đặc biệt của người Việt, mùa sum họp gia đình, của những ban phát, sẽ chia yêu thương cho tất cả muôn loài.

Một buổi sáng, Linh phone rủ vợ chồng tôi lại nhà ăn uống vào ngày 30 Tết âm lịch, vì năm nay ai cũng về Việt Nam chơi hết, nhóm bạn chỉ còn lại có mỗi tôi và nàng mà thôi:

- Tụi này mới từ Việt Nam về, hai ông bà chiều 30 Tết lại ăn uống những món mà tôi mới đem từ quê hương sang nhé, nhân tiện sẽ gửi biếu ông bà gói măng khô luôn.
- Hèn chi mà cả tháng nay không thấy Linh phone cho Uyên, tụi này cứ đoán non đoán già mãi, nay thì yên tâm rồi.
- Vậy hẹn Uyên 6 giờ chiều bữa đó nhen.

Mới 5 giờ 30 chúng tôi đã bấm chuông, có mặt trước cửa nhà Linh-Tuệ, người ra mở cửa cho tôi là Linh. Mới thấy khuôn mặt nàng hiện ra ở ngưỡng cửa, hai tay tôi bụm miệng để đừng la lớn cho cả xóm biết:

- Trời ơi Linh! Linh bị... ai đánh vậy? Hay bị té ở đâu mà hai mắt bầm tím hết cả? Thêm cái mũi thì sưng vù?... Đã đi bác sĩ chưa?... Té ở Việt Nam hả? Bảo hiểm có trả không? Đưa Uyên xem nào...

Tôi tiến lại gần Linh, hai tay vén mái tóc lòa xòa trước mặt cô ta để xem vết thương, còn chồng tôi thì đứng bên cạnh tôi mặt mày lo lắng.

Linh cản tôi lại vừa xoa tay:

- Uyên! Uyên à... không phải mình bị té hay ai đánh đập gì đâu. Mà là... mà là...

Linh nhìn xung quanh rồi tiện tay kéo vợ chồng bạn vào nhà, hạ giọng:

- Linh hông muốn nói lớn sợ ông nghe, ông hông muốn mình “làm,” nhưng mình thì thích, vì muốn kéo lại vài tuổi, với lại đã về bên rồi thì mấy đứa cháu nó nói mình cũng xiêu lòng, tụi nó dẫn mình đến những tiệm rất có tiếng và bảo đảm thì mình mới dám, chứ đâu phải chỉ ham rẻ đâu; ông biết nên đã cản nhằn mình từ hôm về tới giờ đó.
- Vậy Linh có còn đau không?
- Muốn đẹp thì phải hy sinh đó Uyên, đâu có cái gì trên thế gian này mà free không đau đớn, không khổ ải đâu Uyên!
- Vậy mà Linh làm Uyên hết hồn, tưởng bị cướp giật ở bên Việt Nam làm trầy mặt và bầm mũi đó chứ, nhìn thấy...

Tôi không dám nói tiếp câu “sợ quá” nhưng giữ miệng lại, Linh nói tiếp:

- Về đây phải kiêng đồ biển, chứ không sẽ bị ngứa và sưng thêm...
- Vậy sao còn mời tụi này đến ăn hôm nay làm chi cho mệt thân vậy? Không chờ vài tuần nữa cho khỏi đi.
- Nhớ bạn bè quá, với lại thấy nó cũng êm êm rồi; tụi mình là người trong nhà không mà, có ai lạ đâu! Trước sau gì Uyên cũng biết, thì mình gặp nhau ăn uống rồi Linh kể cho nghe luôn. Bữa nay Linh chỉ mời có hai cặp thân thôi, cặp Uyên và chị Cẩm nữa thôi à.
- Ủa mà hỏi thật Linh nha, mũi Linh đâu có thấp đâu mà phải làm cho cao lên thêm vậy. Muốn thành bà đầm hả? Còn làm mất cát da và mỡ thừa thì ok.
- Thiệt ra mà nói lẽ ra cũng không định làm mũi nhưng vì người ta tư vấn là thấy gò má mình hơi cao, để tránh cao số, nên phải nâng mũi cao hơn nữa thì sẽ không thấy cái gò má này, chứ làm gò má thấp xuống thì vừa đau lại vừa complicated lắm!

Tuệ bước từ trong bếp ra, với tấm tạp dề trước bụng, như người bếp trưởng:

- Bữa nay phải thưởng thức món lẩu hải sản do tui làm từ A tới Z đó nhe, mọi khi Linh đều ra lệnh, sai tui chạy đông chạy tây, rửa cái này, lấy cái kia, nhưng hôm nay tui hông cho bả đụng vào cái gì nữa vì sợ còn mệt, chưa lại sức... Thiệt tình hông biết cắt cửa làm chi cho khổ thân, đẹp xấu gì ván đã đóng thuyền rồi, tui đâu phải là người chỉ yêu cái sắc đâu chứ, hông biết bả nghĩ gì nữa!

Chồng tôi cười cười:

- Chắc sợ ông thích ngắm người trẻ đẹp hơn nên bả mới phải “hy sinh” đi làm như vậy, với lại làm cho mình trẻ hơn vài tuổi cũng tự tin hơn chứ!
- Tôi không giống những cậu trẻ khác đâu, “đồ” càng “cổ” tôi càng quý, tôi thích những người phụ nữ dày dặn kinh nghiệm, đảm thắm chứ không thích phải chiều chuộng những ý thích, đòi hỏi ngông cuồng trẻ con của những cô gái mới lớn đâu, bả sống cạnh tôi bao lâu nay mà còn không hiểu... Thôi tụi mình vào bàn đi nhé, anh chị Cẩm cũng đã đến rồi!

Ở phòng ăn, trong góc một cây đào giả cao lớn đến tận trần nhà với những đóa hoa đào hồng trắng nở rộ thật xinh, trên những cành cây có treo lủng lẳng những bao lì xì đỏ lấy hên, chiếc bàn nhỏ bên cạnh được bày một cặp bánh chưng với chữ “Hỷ” đỏ trên mặt, hai trái dưa hấu và hộp bánh mứt sen, dưa xanh đỏ, thèo lèo và kẹo gương, tất cả đều là sản phẩm từ Việt Nam mà Linh vừa mang về. Lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông đảm đang, vén khéo, biết sắp xếp bàn ăn thật chu đáo, dao, nĩa, muỗng, khăn ăn với những hoa tiết của ngày Tết, nước thật đầy đủ cho mỗi vị khách, không quên để thêm mỗi phần một cái đĩa nhỏ để xương, anh rót rượu đỏ Pinot noir cho mọi người, nhập tiệc với món gà quay sauce nâu, mật ong, dùng với rau salad; món thứ hai là lẩu hải sản, món này Linh không ăn được nên nàng vẫn nhâm nhi món gà quay mà tấm tắc khen chồng nôm rất vừa miệng:

- Không ngờ anh làm món gà quay da giòn này thật vừa ăn, đậm đà, da giòn rụm.
- Chỉ có em mới xem thường tài nghệ của anh thôi, không bao giờ cho anh đụng tay vào bếp cả, bây giờ mới biết!

Chị Cẩm có nhà hàng chuyên bán đồ ăn cho khách Mỹ, thêm vào:

- Sauce salad của anh làm thật tuyệt đó, không quá chua cũng không quá ngọt, sau này có muốn đổi nghề thì gọi tụi mình nhé!

Cả bàn cười vang:

- Chúng ta nâng ly chúc mừng năm mới Bính Ngọ nhé!
- Cầu mong cho tất cả chúng ta thật nhiều sức khỏe, đầm ấm trong mùa lễ, một năm mới thật bình an, vạn sự như ý!

Chị Cẩm đề nghị:

- Mỗi cặp chúng mình hãy nói lên một điều ước duy nhất của mình trong đêm nay để sáng mai mừng 1 năm Bính Ngọ, những điều ước đó sẽ thành sự thật! Bắt đầu là tụi này để làm ví dụ luôn. Tôi cầu mong cho nhà hàng tôi luôn đông khách để có được nhiều tiền cho các con vào đại học sau này. Rồi đến vợ chồng Uyên đi.

Chồng nắm hai bàn tay tôi, khuôn mặt nghiêm trang:

- Chúng tôi chỉ mong một điều duy nhất: cho tất cả chúng ta sống ở quê hương thứ hai này luôn được bình an!... Rồi đó! đến cặp Linh-Tuệ chủ nhà đi.

Tuệ đang ngồi ở đầu bàn, vội vã đổi chỗ đến ngồi cạnh vợ ở đầu bàn đối diện, nhìn vào mắt vợ một cách âu yếm chân thành làm như chúng tôi là những vị thánh sống chứng giám cho lời cầu nguyện của họ:

- Em hãy nói điều em mong ước đi!
- Mỗi cặp chỉ được một lời duy nhất thôi đấy.
- Vâng! Em mong rằng... mong rằng...
- ... Nói đi!
- Tất cả chúng tôi đều hướng về Linh, một tay Tuệ choàng qua vai nàng, một tay nắm bàn tay còn lại, cặp mắt họ nhìn nhau vẻ rất tin yêu cho lời ước cuối năm:
- Em mong... số em sẽ ngưng ở người chồng thứ tư này!

*... Xuyên sang gõ cửa hiên nhà
Mai vàng hé nụ, đào hoa thắm hồng
Gió đưa hương Tết mênh mông
Mang theo ước nguyện ấm nồng đầu năm...*

(Montreal, 2026)
Sỏi Ngọc